

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. G. i in. , przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o odprawę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 czerwca 2012 r.,
zażalenia powodów na wyrok Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 listopada 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie w części dotyczącej postępowania zabezpieczającego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji powodów: A. G., H. P.-Ś., J. G., S. G. oraz pozwanej T. Spółki z o.o od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy w W. z dnia 29 stycznia 2010 r. zasądającego od pozwanej na rzecz powodów m.in. tytułem odprawy kwoty, odpowiednio: 1) A. G. - 16.890 zł, 2) H. P.-Ś. - 14.404 zł, 3) J. G. - 14.553,75 zł, 4) S. G. - 16.890 zł, wszystkie z ustawowymi odsetkami, do wyroku Sądu Okręgowego -Sądu Pracy w W. z dnia 29 stycznia 2010 r., zmienił ten wyrok w ten sposób, że w punkcie I zasądził na rzecz powodów wyższe kwoty z

tytułu należnych odpraw, odpowiednio: 1) Andrzeja G. - 78.842,20 zł, 2) H. P.-Ś. - 118.391 zł, 3) J. G. – 50.938,13 zł, 4) S. G. - 71.820,99 zł, wszystkie z ustawowymi odsetkami; w punkcie II uchylił zaskarżony wyrok w jego punktach XI, XII, XIII, XIV; w punkcie III zasądził tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje od pozwanej na rzecz powodów /.../; w punkcie IV oddalił w pozostałej części apelację J. G., a w punkcie V oddalił apelację pozwanej.

W uzasadnieniu postanowienia o kosztach procesu, zawartym w punkcie III wyroku, Sąd Apelacyjny uwzględnił poniesione przez powodów koszty sądowe i przewidziane stawki za zastępstwo procesowe oraz okoliczność, że część tych kosztów została prawomocnie zasądzona przez Sąd Okręgowy w punktach I, III, V i VII wyroku z dnia 29 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny stwierdził przy tym brak podstaw do zwiększenia stawki minimalnej wynagrodzenia radców prawnych, ponieważ pełnomocnik przedstawił argumentację roszczeń powodów na wstępie postępowania i podtrzymał swoje stanowisko w toku procesu, stan faktyczny był w istocie niesporny, a ocena prawna w stosunku do wszystkich reprezentowanych przez pełnomocnika powodów analogiczna.

Natomiast Sąd ten uznał za nieuzasadnione żądanie zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego, ponieważ powodowie nie ponieśli kosztów sądowych związanych ze zgłoszeniem wniosku o zabezpieczenie powództw. Wskazane przez pełnomocnika powodów koszty dotyczyły postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez komornika, ale obciążają one dłużnika, czyli stronę pozwaną, i od niej zostaną wyegzekwowane. W zażaleniu na postanowienie o tych kosztach procesu, zawarte w punkcie III wyroku, pełnomocnik powodów zarzucił naruszenie prawa procesowego, w szczególności: 1/ art. 98 § 1 k.p.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji brak obciążenia strony pozwanej - mimo zgłoszenia stosownego wniosku - wszystkimi kosztami strony powodowej niezbędnymi do celowego dochodzenia praw (kosztami procesu), 2/ art. 98 § 2 k.p.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji brak uwzględnienia w ramach niezbędnych kosztów procesu wszystkich poniesionych kosztów sądowych, 3/ art. 745 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i w konsekwencji brak zasądzenia na rzecz powodów poniesionych przez nich kosztów postępowania zabezpieczającego.

Wnoszący zażalenie twierdził, że nieprawidłowe zastosowanie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. „doprowadziło do braku obciążenia strony pozwanej - mimo zgłoszenia stosownego wniosku - wszystkimi kosztami strony powodowej niezbędnymi do celowego dochodzenia praw (kosztami procesu)” i określił wynikię stąd „niedobory”. W uzasadnieniu odwołał się do orzeczeń Sądu Najwyższego, które potwierdzają konieczność zasądzenia na rzecz powodów poniesionych przez nich kosztów postępowania zabezpieczającego, gdyż „komornik tylko ustala koszty wykonania zabezpieczenia, nie jest natomiast władny orzec, kto te koszty ma ponieść, gdyż zgodnie z art. 745 rozstrzygnięcie w tym względzie należy do sądu”, a o „kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 745 § 1 k.p.c.)”. Powodowie przedłożyli dokumenty potwierdzające poniesienie przez nich kosztów postępowania zabezpieczającego w wysokości odpowiednio: 1) A. G. - 1.915 zł, 2) H. P.-Ś. 3.334 zł, 3) J. G. - 1.699 zł oraz 4) S. G. -1.847 zł, zatem również te kwoty powinny zostać zasądzone na ich rzecz od pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione w części dotyczącej nie zasądzenia zwrotu należnych powodom kosztów postępowania, ponieważ Sąd Apelacyjny bezpodstawnie uznał, że „powodowie nie ponieśli kosztów sądowych związanych ze zgłoszeniem wniosku o zabezpieczenie powództw”, oraz że koszty postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez komornika „obciążają dłużnika czyli stronę pozwaną i zostaną od niej wyegzekwowane”. Tymczasem z powołanego przez ten Sąd postanowienia komornika (k. 965) wynika, że wymienione koszty postępowania zostały zapłacone „przez wierzyciela”, który do czasu wydania wyroku ponosi te koszty we własnym zakresie. W konsekwencji prawomocne postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania zabezpieczającego, które nie ma charakteru kończącego sprawę, nie uzasadnia obciążenia nimi strony zobowiązanej, tj. dłużnika zabezpieczenia, ponieważ w przedmiocie także tych kosztów orzeka ostatecznie sąd dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie w zależności od wyniku procesu (art. 98 k.p.c.). Rację mają zatem wnoszący

zażalenia, że na podstawie art. 745 § 1 k.p.c. w związku z art. 770 k.p.c., komornik ustala wyłącznie wysokość kosztów wykonania zabezpieczenia, natomiast o poniesionych kosztach postępowania zabezpieczającego rozstrzyga sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., III CZP 13/11, LEX nr 960510). W pozostałym zakresie kosztów procesu zabrakło argumentów, z których miały wynikać „niedobory” zasądzenia „wszystkich kosztów procesu strony powodowej”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.